

Excursión Camping a Ibiza

III

(Continuación)

El Patró que és qui porta el timó ara ens demostra la seva perícia i habilitat fent-nos passar moments d'esglai de tant que acosta la barca a les roques. Riu satisfet de la seva facèsia i ens diu que no tinguem por. Nosaltres contestem que no n'hem tingut però el cas és que hi ha hagut un moment que creïem anar a esberlar-nos.

Es extraordinària la quantitat de gavines que veiem. N'hi ha per tot arreu: pel cel volant en amples i calmosos cercles, damunt les roques, immòbils i per parells, en els cims gairebé imperceptibles...

De sobte el patró fa un gest ràpid amb la mà i diu:

—La veieu?

—Què?

—Una cabra salvatge. Allà dalt.

Mirem cap a la direcció on assenyala. De moment no veiem res. Però no tardem a veure una taqueta negra que es mou entre les roques amb una rapidesa i agilitat sorprenents. Ens n'assenyala d'altres que molts no divisem.

Allí dalt—continua dient el patró, indicant el pic més alt—morí fa uns anys un home de Sant Antoni que hi pujà a cercar ous de gavines i a l'hora de baixar tingué por i no s'atreví a fer-ho. Mentre tant la mar es va anar picant i s'endugué la barqueta en que hi havia anat. Quan al cap de temps altres excursionistes hi pujaren trobaren el cadàver de aquell desgraciat en estat esquelètic. La seva agonia devia ésser horrible.

**

Després ens explicà que per aquells paratges fa un parell d'anys hi havia focs mediterrànies que els malnetien la pesca. Un dia un carrabiner pogué martir-ne a trets una de molt grossa—30 arroves, diu—i des-çé la mort d'aquella ja no se n'han vist més.

En allunyem ja. Esguardem per darrera vegada «El Vedrà» i ens acomiadem amb un esguard d'ell. El sol bat el seu ple. Preguntem l'hora al Patró que consulta el rellotje. Es la una. Una especie d'ensopiment ens envaeix. Tenim son, set i gana. Abm els ulls entornats i la llengua a fora mirem con el patró fa a talls un meló que no sabem d'on ha sortit. Ens n'ofereix una tallada a cada u que ens cau com el manà. Això ens anima en tanta de manera que decidim dinar de seguida. Passem revista a les provisions que portem. Pa, i formatge i llonganissa. No es molt. Sortosament a bord hi ha tomàquets i seba suficients per a fer una ama-

nida. I amb aquets elements les característiques dels quals no són precisament d'una gran suculència donàren començament a un dinar respecte al qual tots coincidiren a reparar de memorable. Hi havia que venre amb quin dalit menjàvem. Amb quina unció aixecàvem la hofa! Mentre tant la barca anava fent el seu camí i així que es trobà davant la petita península de «El Paieret» atracàrem per tal de visitar una torre curiosíssima que s'anomena «Torre Rovira» la qual reportarem en un altre article.

IV

De retorn del «Vedrà», abans d'entrar a la badia de Sant Antoni, es cosa obligada per tot bon excursionista, visitar la «Torre Rovira». Aquesta torre, la més gran de les moltes que hi ha emplaçades a l'illa, domina per complert no solament la badia, sino tot aquell indret a algunes milles a l'entorn.

Està situada en la península del «Paieret» (nom pres d'un illot que té al davant), que forma com un braç de terra el qual ajuda a tancar poc o molt l'antic «Portus Magnus» dels romans. Cal remarcar que el seu emplaçament és força estratègic pel motiu que ja hem apuntat; així ho degueren reconèixer els àrabs que la instal·laren durant la seva dominació a l'any mil dos-cents i escaig.

A propet i pels voltants de la torre que ens ocupa, com s'observa fassin vassalls postrats als peus del seu senyor, hi han escampats algunes petites illes i illots els quals deuen el seu nom a llur particular producció; així l'illot del «Bosc», té una pineda magnífica, l'illa «Cunillera», abunda en cunills; les illes «Bledes» donen la planta del seu nom; i a la de «Espartal» solament hi abunda l'espart. A mes aquestes prominències tenen una particularitat: s'hi reproduïxen en cada una d'elles un tipus especial de sargantana i varietat de color. Cal esmentar ara, que aquest reptil es troba en tota l'illa d'Eivissa en molta quantitat. Hon se'n dona compte així que la trepitja.

**

La barca que ens hi mera coneixedora de l'indret, no li costà gens escollir el lloc a propòsit per a fer pau. En un moment ens trobarem en terres del «Gran Califa del Paieret», perquè heu de saber, que el propietari d'aquell terreny i torre se'l coneix en allí per aquest nom, i a la seva esposa per la «Gran Califina».

—Són catalans de Barcelona—ens digué el patró de la barca tot desembarcant.

Només mancava aquest detall per a que la nostra curiosi-

M. Llompart Monserrat

Ex-Médico Alumno de la Maternidad de Madrid (Diplomado)

PARTOS-ENFERMEDADES DE LA MUJER

CIRUGIA GENERAL

Electricidad Médica:

Diatermia, Electrocoagulación, etc.

CONSULTA DE 9 A 12

CALLE AZARÁ, 5 PRAL.

Edificio en venta frente al puerto

Por precio más bajo que el justipreciado

Tanto en un sólo lote como en pisos sueltos, y por su justo valor, se venden cinco pisos y una planta baja, con terraza, aires y demás derechos.

Para más informes, al maestro de obras **MARIANO y PERE PETIT** y en esta imprenta.

tat aconseguís el punt àlgit. El nostre cap ja bullia d'interrogants: Com deuen haver arranjat la torre? Què seran o representaran els pilastres fets barrocamment que com monuments megalítics s'oviren de lluny?

Després d'una lleugera pujada, franquejaren l'entrada de la cleda feta amb pedres que a tall de frontera circumda tot el «Califat». Un caminet d'uns tres metres d'amplada, vorejat amb pedres també, en un lloc visible del qual ostentava el retolet «Avinguda de l'embarcader», en menà fins la placeta principal.

En aquest punt ens esperava dempeus amb un sonís a flor de llavis, el «Gran Califa del Paieret».

—Benvinguts sigueu tots, amics meus—ens digué.

Nosaltres corresponguerem amb l'encaixada de ritual i immediatament feu la pròpia presentació.

—Evelio Torent, per a servir-los i disposat a mostrar-los-hi tots els meus «dominis».

De poc més de la cinquantena no ho representa ni de bon troç. Baixet més aviat prim, cara juvenívola i molt expressiva.

Una mirada clara que us descobreix un caràcter bondadós i afable. Al tractar-lo hom endevina en ell tot seguit un tipus originalíssim i personal. Es

molt umorista i bastant filòsof. Posseix una extensa cultura i varis idiomes.

Una llambregada general al voltant nostre bastà per a donar-nos compte de la relativa extensió dels «dominis» del Califat. La Torre, emplaçada a la punta de la petita península que hem anomenat, serveix de punt de sortida a tots els caminals assenyalats amb pedres, que recorden per llur distribució les excavacions d'alguna vila romana. Hom observa tot seguit la gran feina i molta paciència que ha costat al propietari fer tota aquella «urbanització». Els caminals susdits que tots ostenten amb l'ure que és de soposar, un nom educat a l'ur especial condició, menen a diferents placetes que rematen amb el seu corresponent «monument». Aquets diemne «monuments», no son altre cosa que pedres trobades per l'interessat en els seus passeigs, i que imiten diverses formes d'animals i que se'ls hi fa treure el màxim rendiment possible. Tot aquest conjunt de pedres us ajuda a evocar el recort de l'edat en que dominaren.

En aquells moments el señor Torent que amb extrema amabilitat ens feia de cicerone, ens feu observar amb atenció el «monument» més important d'aquell interessantíssim lloc. Una

pedra que tenia la forma d'un nòssaurc. Figureu-vos troballa A sota en el corresponent llogirem humànicament: «Patientius Me» —Antediluviana.— Fam. Una Stalactita». Una mica més llà un rellotje de sol de cació horitzontal, fet, dir-ho, d'un bloc de pedra drada, resava en un costat sol lluu per a tots.

Sorint d'aquesta placeta focàrem l'«Avinguda Ann»

—Com se li ocorregué pen en aquest guerrer tan remo inquirirem.

—Veuran, aquesta «Avinguda» assenyala en línia recta illa Cunillera que és on, seg diuen, va néixer el gran guer Per aixó vaig batejar-la així.

Mentre tant, veiem pass per terra, en totes direcció innombrables sargantanes. la vista d'elles pensarem riorment: «D'on sortiran aqu reptils en tanta quantitat?» així ho preguntàrem al nost visitat.

—Es el meu exèrcit—Co testà amament—. Ja veuran; els mostraré el lloc on els do io el «ranxo». Com que propa l'hora, ja es van acostar al «menjador».

Després d'aquestes paraules ens deixà uns moments per a to nar tot seguit amb un ple de bocins de tomàquet. En deixà a terra en el lloc que por costum. Inmediatament una llegió de sargantanes sortí de tots cantons. Unes anaven picar el plat directament. Altres esperaven a aquestes pel ca per a pendre'ls-hi la beca. Quines corredisses feien; d ven gust de veure. Feien l'efecte que juguessin a rugbi. No cal dir que aixó ens meravellà moltíssim. Per la seva originalitat.

—Les tinc molt ben ensenyades—continua el S. Torent—. Quan s'acosta l'hora de donar-los-hi menjar van venint de tot arreu i s'esperen aquí. També n'entren a la torre,—per les escales, naturalment,— però no passen mai del rebedor. Son uns animals molt intel·ligents!

Continuant la visita per aquella urbanització desembocàrem a la «Avinguda del Califat» que és la més ample i mena de la por a principal fins a la torre.

(Continuanti)

ADMINISTRACION

Rogamos a todo los suscriptores de fuera de la ciudad que se hallen en desahucio, tengan la bondad de ponerse al corriente enanto antes con el fin de normalizar nuestras cuentas

Anunciad en LA DEFENSA